„Asi, asi... veverku," odpověděla Saša.

„Páni," usmál se. Bertík. „Mně se taky moc líbí. Viděla jsi ji už někdy?"

„Děláš si srandu? Samozřejmě že jo!" Nahlas se zachechtala a přátelsky Bertíka poplácala. „Viděla jsem jich už stovky!"

Bertík se zakřenil. „Fakt? Tak to máš štěstí. Jsou totiž velice vzácné."

„Minulý rok jsme pozorovali veverky obecné," vysvětlila Bela, „a jen stěží jsme nějakou našli."

„Jsou úplně všude!" zahihňala se Saša.

„Jen se, lidi, musíte rozhlédnout!"

To se Bely dotklo a chtěla Saše něco říct, ale ta pořád mluvila a mluvila a nepustila nikoho ke slovu. Vypravovala jim o všech zvířatech, která kdy viděla, a o tom, jaký je expert na přírodu.

Bela mrkla na Bertíka a Gábinu, kteří šli vedle nich se zaťatými pěstmi. Hned poznala, že jsou pěkně naštvaní a rozzlobení.

Dál pokračovali lesem, až se dostali k plotu, kde předtím zachránili uvězněného srnečka.

„Proč se tady zastavujeme?" zeptala se Saša.

„Abychom zkontrolovali srnečka, pamatuješ?" připomněl Bertík.

Saša se zamračila a sedla si na pařez. „Dobrá, dám si jen mini přestávku," řekla a vytáhla z kapsy bonbony.

Ostatní zatím začali prohledávat okolí. „Hmm, nikde není ani stopa po tom, že by tady ležel zraněný, což je dobrá zpráva," hlásila Bela.

„Lidi!" zaječela Gábina. „Pojďte se na něco podívat!"

Bela a Bertík se rozběhli ke Gábině, která stála u vysoké borovice.

„Je to to, co si myslím, že je?" zeptala se a ukazovala na jakousi tmavou a lepkavou šmouhu na kůře. Bela se shýbla, aby si to lépe prohlédla. Bertík na to sáhl a ruku měl celou červenou.